

[Fischer]

grunde ikke blive forstået i den danske befolkning, hvis vi som bidragsydere ikke skulle gøre forsøg på at påvirke situationen for forfulgte mennesker i de lande, vi yder bistand; det er jo hjælp til mennesker mere end til stater, der er tale om. Dels er det i de senere år blevet stadig mere klart, at totalitære stater – »røde« som »sorte« – gør åbenlyse forsøg på at undermindre værdien af det internationale retssystem, som ikke mindst er etableret i FN til værn for det enkelte menneske. Ved en bevidst dansk holdning kan vi modvirke disse forsøg. Vi er overbevist om, at alene det, at Danmark rejser den problemstilling over for de lande, der modtager vor bistand, har en værdi i sig selv. Vi får nu et menneskerettighedscenter – Folketinget har besluttet det – og vi er glade for, at det center netop vil forske i sammenhængen ulandsbistand og menneskerettigheder. Men skal menneskerettigheder og ulandsbistand kædes sammen med størst mulig effektivitet, må mange lande være med i en sådan holdning.

Vi kan naturligvis ikke være helt kategoriske fra dansk side, men vi skal begive os ud ad en vej, der kan føre til en bedre verden, og vi har med tilfredshed bemærket, at man f.eks. i den amerikanske Kongres er stadig mere optaget af koblingen mellem ulandsbistand og menneskerettigheder. Vi er i gang med en proces, der kan betyde, at vi kan hjælpe dårligt stillede mennesker i den tredje verden ikke alene økonomisk, men også hjælpe dem til større personlig frihed og lykke.

Bjørn Elmquist (V):

Sigtet for Danmarks bistandspolitik har i de sidste mange år været at skabe en varig forbedring af de økonomiske og sociale vilkår for verdens fattigste befolkningsgrupper, og vi tror og håber i Venstre, at dette sigte kan ende med at stå fasttømt efter debatten i dag som værende hovedformålet og hovedsigtet med dansk bistandspolitik til den tredje verden. Vi tror og håber også, at debatten i dag på lige vis kan få fastslået, at vi har en bred politisk opbakning til dette princip og til den danske ulandspolitik, som den fremtræder ud fra ministerens redegørelse.

Vi vil på den måde også have større chance for at få den helt nødvendige folkelige opbakning til vores indsats i den tredje ver-

den, uden hvilken vi ikke kan opretholde de store ambitioner, som vi har på området. Jeg skal komme tilbage til specielt dette med den folkelige opbakning lidt senere i mit indlæg her.

Et andet hovedelement og måske endnu mere opmærksomhedspåkaldende, fordi det er det nye i det, er den rapport, som Brundtland-kommissionen har fremlagt. Det er ikke første gang, vi har set tilsvarende rapporter; vi har set McNamara, vi har set Brandt-rapporten, vi har set Romklubben, og vi har set forskellige andre lige så kompetente og seriøse undersøgelser med lige så mørke udsigter malet for os alle sammen.

Men der er nye elementer i Brundtland-rapporten i forhold til de tidligere, som gør, at vi tror og håber på, at det kan få en større indflydelse på vores politik og på bistandspolitikken globalt set. Det er vores håb, at debatten i dag kan komme til at handle nok så meget om det, og at det er i lyset af det, vi kan vurdere behovet for eventuelle reformer, præciseringer eller fastholden af synspunkter i dansk bistandspolitik. Også det skal jeg komme tilbage til lidt senere.

Jeg vil drage 3-4 punkter frem, superkort og i overskriftsform, fra Brundtland-rapporten, som vi i mit parti synes fortjener at blive draget frem:

Den skal være en kilde til inspiration i det fremtidige arbejde på ulandspolitikken, og miljø- og naturaspektet skal være en integreret del af al udvikling i fremtiden. Kodebegrebet er »bæredygtig udvikling«, »sustainable development«, som det kaldes i den engelske, i den globale, sprogbrug, og »bæredygtig udvikling« har flere dimensioner. Det har naturligvis den dimension, at man i de udviklingslande, der tales om, skal komme ind i et positivt udviklingsforløb, hvor noget, som vi i mange år har brugt som et nøgleord for dansk udviklingspolitik, nemlig hjælp til selvhjælp, skal være det bærende, for det nytter ikke noget at lade nogen modtage en udviklingsbistand, som passiviserer den pågældende befolkningsgruppe eller det pågældende land. Det skal være noget, som sætter dem i gang, og som gør, at de på længere sigt har mulighed for at komme ind i en bæredygtig udvikling, en selvhjulpent udvikling. Om 100 år eller 200 år skulle det jo gerne være sådan – og også meget gerne inden da